

[Skræppenborg-Nielsen.]

at det gældende forbud mod, at hunde strejfer om, udvides til at omfatte hele året, idet det jo netop er de omstrefjende hundes skadevoldende virksomhed, vi skal have sat en stopper for.

Derimod er jeg ikke så helt sikker på, at vi vil være med til — personlig vil jeg i hvert fald ikke — at forhøje hundeskatten som foreslået og det hverken i by eller på land, selv om den foreslåede forhøjelse rent pengemæssigt absolut er sagligt motiveret alene af den grund, at hundeskatten stort set ikke er ændret siden 1925.

Jeg skal i det følgende sige lidt om, hvorfor vi har vore betænkeligheder i så henseende, og vil her indledningsvis henvise til de første sætninger i en skrivelse, som Danmarks Naturfredningsforening for nylig har udsendt bl. a. til byrådene, som foreningen anmoder om støtte. Danmarks Naturfredningsforening skriver bl. a. følgende — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Den danske natur er af afgørende betydning for hele vor levestandard. Ikke blot er den grundlag for væsentlige dele af vor produktion, men den har rekreative og inspirerende funktioner, som intet samfund og særlig ikke et industrialiseret samfund kan undvære.“

Det, som jeg med brugen af dette citat gerne vil gøre opmærksom på, er, at det at holde hund, eller alle mulige andre husdyr, for tusinder af mennesker og ikke mindst for børnene og de unge også har rekreative og inspirerende funktioner — mentalhygiejne i det små, om man vil — som intet samfund og særlig ikke et industrialiseret samfund i længden kan undvære. Den udvikling, vi samfundsmæssigt set længe har været inde i, er en udvikling, hvis konsekvens har været og desværre stadig er en udryddelse af næsten alt levende omkring mennesket, og fortsætter denne udvikling, hvad jeg heldigvis ikke tror på den gør, vil det være til ubodelig skade for mennesket selv.

I denne forbindelse står det helt klart for mig, at menneskets bedste og trofasteste ven gennem årtusinder, nemlig hunden, kan vi ikke undvære, og derfor vil jeg i hvert fald ikke være med til at beskatte den yderligere med det formål at få antallet af hunde bragt ned.

Det står klart for mig, at ikke alene hunden, men også andre af menneskets husdyr i sig selv ved deres blotte eksistens i og uden for hjemmene har reddet hundreder og atter hundreder af børn fra at komme på børnehjem og andre steder, hvor nutidens vanskelige børn anbringes. Jeg vil i denne forbindelse sige, at det er slet ikke så mærkeligt, at børne- og ungdomsforsorgen ikke kan følge med herhjemme med hensyn til at skaffe plads og udviklingsmuligheder for vanskelige børn, da vi lever i en tid, hvor udryddelse af næsten alt levende omkring mennesket fortsat finder sted, også fordi alt i dag helst skal være så fint og så poleret og så forkromet.

Det, jeg nu vil omtale, vil jeg gerne have lov til at bruge som en understregning af det allerede sagte, selv om det i denne forbindelse ikke netop drejer sig om hunde, men højt har relation til hunde.

For ikke så forfærdelig længe siden besøgte finansudvalget nogle af statens børne- og ungdomshjem, og helt tilfældigt er det vel ikke, at forstanderen på et af disse hjem i sine bestræbelser for at forbedre de vanskelige børn, han har ansvaret for, havde oprettet en lille zoologisk have, hvor der både fandtes høns og kaniner, ja, endog fine brevduer og flere andre husdyr, herunder et par ponyheste. En af de allervanskeligste drenge havde i den uge, da vi besøgte hjemmet — og det var i september måned forrige år — overledelsen i pasningen af disse husdyr. Jeg havde den store fornøjelse at tale lidt med dette vanskelige barn, og jeg stillede ham det spørgsmål, hvornår han mente han blev udskrevet fra hjemmet. Han svarede, at han i hvert fald ikke håbede at komme derfra før tidligst til maj i år, og grunden var den, at hans